

Tuija Sironen

Tule jo, äiti

TULE JO, ÄITI

Tuija Sironen

TULE JO, ÄITI

© 2023 Tuija Sironen

Taitto: Tuija Sironen

Kansi: Tuija Sironen ja Pertti Jokela

Kustantaja BoD – Books on Demand Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand Norderstadt, Saksa

ISBN 9789523303003

VASTATUULEEN

VALKEAKOSKELLA

HAARASEN LAPSET SEISOIVAT nenät lasissa. Kukaan ei uskaltanut sanoa sanaakaan. Kauhun sekaisin tuntein he tuijottivat, kuinka tuuli uhkaavasti taivutti puita ja repi omenat puusta. Punaiset herkkumenat, joihin ei ollut saanut vielä koskea, lensivät kaaressa mutaiseen maahan pysähtyen aidan viereen. Sade yltyi entisestään ja taivas pimeni. Vesinorot syvenivät vuolaiksi ojiksi, syöksyivät aidan ali tielle ja siitä kohti tehdasaluetta. Huone, jossa lapset vavisten katselivat ulos, peittyi tummaan, pelottavaan hämärään. Tytöt pitivät toisiaan kädestä kiinni ja sivusilmällä seurasivat, miten vanhin heistä, kymmenvuotias Irja, toimisi.

Irja oli totinen, ei puhunut mitään, ei lohduttanut kuten hänen tapansa oli. Irjaakin pelotti, mutta hän tiesi, että pelko tarttuu herkästi, oli yritettävä olla kuten aikuiset – rauhallisena. Aika mateli.

– Missä äiti viipyy? viisivuotias Tyyra kysyi.

– Tehtaan pilli ei ole vielä huutanut, Irja vastasi ja yritti pidätellä kyöneleitään.

Irja tiesi vastuun painavan. Hänen piti osata olla esimerkkinä sisarilleen ja kaksivuotiaalle Aimolle, joka oli juuri herännyt päiväuniltaan ja alkanut parkua. Kahdeksanvuotias Saida lähti rauhoittamaan pikkuveljeään ja nosti pojan potalle.

Sade lakkasi yhtä nopeasti kuin se oli alkanutkin. Tuuli pieksi vielä puiden oksia. Jokunen omena oli jäänyt puun alaoksille. Sitten tehtaan pilli soi.

– Nyt äiti tulee, hihkaisi Mirja.

Aimo taapersi oitis ovelle, mutta Irja nappasi hänet tottunein ottein syliinsä.

– Odotetaan tässä, äiti kohta tulee ja laittaa meille ruokaa. Pääset sitten äitin syliin.

Ovi kävi. Perheen äiti astui väsymyksen tainnuttamana kynnyksen yli. Hän piteli isoa vatsaansa, pieni kankainen eväskassi roikkui velttona toisessa käsikynkässä. Hikinorot valuivat hänen otsaltaan.

Aimo hyppäsi tasajalkaa ja halusi heti äidin syliin. Olga tuskin näki lapsiaan, vaan valahti voipuneena sänkypeitteen päälle. Aimon suupielet mutristuivat, ja itku karkasi suusta. Äiti kuitenkin vain ähkäisi suureen ääneen, eikä lohduttanut. Hän ei pystynyt. Kylmät väreet menivät päästä jalkoihin, ja valtava kipu leikkasi hänen isoa vatsaansa.

– Kuoleeko äiti? parahti seitsenvuotias Mirja.

– Ei kuole, Irja vastasi, mutta hänen äänessään oli niin paljon epävarmuutta, etteivät lapset sitä uskoneet, vaan jokainen alkoi itkeä, kukin omalla tavallaan.

– Mää haen Siiri-tätin tänne, Irja päätti.

Irja riepaisi villatakin päällensä ja syöksyi ulos. Nyt itku sai tulla. Jos äiti kuolee, miten heidän käy. Isä oli viime talvena saatettu hautumaan multiin. Irja juoksi naapuriin vastatuuleen kyyristyen.

– Äiti kuolee, äiti kuolee, hän huusi ja rymisti naapurin ovea.

Siiri Mattila oli kuulevinaan lapsen ääntä ja riensi ovelle katsomaan, kuka tällaisella ilmalla oli uskaltanut ulos.

– Mikä nyt on? Siiri hämmästyi nähdessään tytön itkuiset kasvot.

- Äiti kuolee, Irja huohotti.
- Tokkopa hän nyt kuolee, mutta josko Olgan synnytys on alkanut.

Irja katsoi epäröiden naapurin tätiä. Joko nyt? Ei sen lapsen pitäisi vielä syntyä. Olisi äiti kait siitä etukäteen kertonut hänelle. Siiri tarttui Irjaa kädestä. Yhdessä he juoksivat Haaraselle, jossa lapset itkivät kuorossa äitinsä vieressä. Äiti oli kuin muissa maailmoissa, huohotti ja yritti pyyhkiä hikeä otsaltaan.

Siiri hyysäsi lapset toiseen huoneeseen rauhoitellen heitä. Olgan oireista hän näki, että vauva syntyy kohta. Lasten oli nälkä, mutta kauhuissaan he sitä tuskin huomasivat. Siiri kehotti Irjaa etsimään kaapista leipää, nyt ei ollut aikaa laittaa ruokaa.

Pari tuntia myöhemmin maailmaan vääntäytyi pieni tyttölapsi, Olgan kahdeksas lapsi – isättömänä. Olgan katseessa ei ollut iloa, vaan pikemminkin painavaa vastuuta ja tuskaa. Huoli riipi hänen rintaansa. Miten hän selviää lapsilaumansa kanssa. Lasten isä, hänen rakas miehensä, oli puoli vuotta sitten laskettu haudan poveen.

Siiri tarttui Olgan käteen ja painoi sen kasvoilleen. Molemmat purskahtivat itkuun. Lapsi lepäsi äitinsä rinnoilla tietämättä, mitä huolta hän toi tullessaan.

- En minä jaksa, kuolisin pois itsekin! Olga parahti.
- Pakko sinun on jaksaa. Lasten tähden.
- Niin kai, vaikka en minä tiedä, mitä tästä tulee. Tuleeko yhtään mitään?

Haarasan Eila joutuu kaksivuotiaana sijaiskotiin eroon äidistään ja sisaruksistaan. Elämä uudessa kodissa on ankeata. Nälkä, vilu ja yksinäisyys koettelevat uuninkolossa asustavaa takkutukkaista tyttöä. Äitiä Eila odottaa avukseen, mutta äitiä vain ei näy eikä kuulu. On kuitenkin muita, jotka näkevät lapsen ahdingon. Yhtenä pimeänä talviaamuna remminiskuja odottava Eila kuulee pihasta aisakellojen kilkatusta – ja kaikki muuttuu.

Tositapahtumiin pohjautuva, osittain fiktiivinen *Tule jo, äiti* on tarina hylätyksi tulemisen kivusta ja ihmisten toisistaan huolehtimisen parantavasta voimasta.

